

BISBAT DE LLEIDA

PRIORITATS DIOCESANES PER AL CURS 2014-2015

(A la llum de “Evangelii Gaudium”)

1ª.- ALIMENTAR L’ALEGRIA DE LA FE,
manifestada en l’esperança i realitzada en la caritat.

2ª.- REFERMAR LA COMUNIÓ DIOCESANA,
potenciant les àrees de cooperació
en cada Arxiprestat i/o Unitat de Pastoral.

- **Litúrgia i espiritualitat:** participació en recessos i exercicis espirituals;
- **Gaudium et Spes o evangelització:** participació en Jornada diocesana del laïcat;
- **Acció caritativa i social:** participació en Jornada de la Xarxa d’entitats d’acció caritativa i social;
- **Formació:** participació en les diverses ofertes de formació cristiana.

FULL DE RUTA i PUNTS PER A LA REFLEXIÓ.

RENOVAR EL TROBAMENT PERSONAL AMB JESUCRIST.

No ens deixem robar l'alegria evangelitzadora!

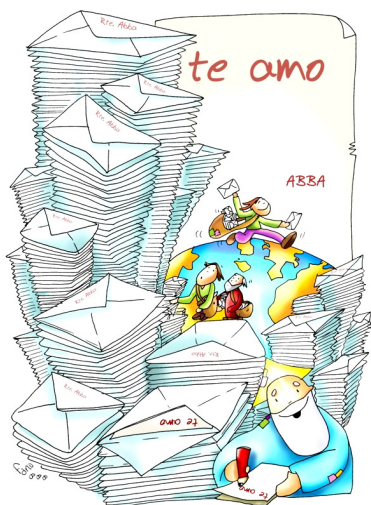
(Ev.G. nº23).- La intimitat de l'Església amb Jesús és una intimitat itinerant, i la comunió «essencialment es configura com a comunió missionera». Fidel al model del Mestre, és vital que avui l'Església surti a anunciar l'Evangeli a tothom, arreu, en totes les ocasions, sense demores, sense fàstic i sense por.

nº24.- (Els 5 objectius d'aquesta missió renovada): L'Església que surt és la comunitat de deixebles missioners que "*primeregen*",

que *s'involucren*, que *acompanyen*, que *fructifiquen* i *festegen*. La comunitat evangelitzadora experimenta que el Senyor ha pres la iniciativa, ha primerejat en l'amor (cf. *1Jn* 4,10); i, per això, sap avançar-se, prendre la iniciativa sense por, sortir a l'encontre, buscar els llunyans i arribar als encreuaments dels camins per invitar els exclosos. Viu un desig inesgotable de brindar misericòrdia, fruit d'haver experimentat la infinita misericòrdia del Pare i la seva força difusiva. Atrevim-nos una mica més a primerejar! Com a conseqüència, l'Església sap «involucrar-se». Jesús va rentar els peus als seus deixebles. El Senyor s'involucra i involucra els seus, posant-se de genolls davant els altres per rentar-los. Però després diu als deixebles: «Sereu feliços si feu això» (*Jn* 13,17). La comunitat evangelitzadora es fica amb obres i gestos en la vida quotidiana dels altres, escurça distàncies, baixa fins a la humiliació si cal, i assumeix la vida humana, tocant la carn sofrent de Crist al poble. Els evangelitzadors fan així «sentor d'ovella» i aquestes escolten la seva veu. Després, la comunitat evangelitzadora es disposa a «acompanyar». **Acompanya la humanitat en tots els seus processos, per més durs i prolongats que siguin.**

Sap esperar llargament i aguantar apostòlicament. L'evangelització té molta paciència, i evita maltractar límits. Fidel al do del Senyor, també sap «fructificar». La comunitat evangelitzadora sempre està atenta als fruits, perquè el Senyor la vol fecunda. Cuida el blat i no perd la pau pel jull. El sembrador, quan veu despuntar el jull enmig del blat, no té reaccions queixoses ni alarmistes. Troba la manera que la Paraula s'encarni en una situació concreta i doni fruits de vida nova, encara que en aparença siguin imperfectes o inacabats. El deixeble sap donar la vida sencera i jugar-la fins al martiri com a testimoni de Jesucrist, però el seu somni no és omplir-se d'enemics, sinó que la Paraula sigui acollida i manifesti la seva potència alliberadora i renovadora. Finalment, la comunitat evangelitzadora joiosa sempre sap «festejar». Celebra i festeja cada petita victòria, cada pas endavant en l'evangelització. L'evangelització joiosa esdevé bellesa en la litúrgia enmig de l'exigència diària d'estendre el bé. L'Església evangelitza i s'evangelitza ella mateixa amb la bellesa de la litúrgia, la qual també és celebració de l'activitat evangelitzadora i Font d'un renovat impuls oblatiu.

nº81.- Els qui es resisteixen a provar fins al fons el gust de la missió queden sumits en una accídia paralitzant.

nº82.- El problema no és sempre l'excés d'activitats, sinó sobretot les activitats malviscudes, sense les motivacions adequades, sense una espiritualitat que impregni l'acció i la faci desitjable... L'inmediatisme ansiós d'aquests temps fa que els

agents pastorals no tolerin fàcilment allò que signifiqui alguna contradicció, un aparent fracàs, una crítica, una creu.

nº83.- Es desenvolupa la psicologia de la tomba, que a poc a poc converteix els cristians en mòbies de museu. Desil·lusionats amb la realitat, amb l'Església o amb si mateixos, viuen la constant temptació d'aferrar-se a una tristesa ensucrada, sense esperança. *No ens deixem robar l'alegria evangelitzadora!*

No ens deixem robar l'esperança!

nº84.- L'alegria de l'Evangeli és aquesta que res ni ningú ens podrà treure (cf. Jn 6,22). Els mals del nostre món —i els de l'Església— mirem-los com uns desafiaments per a créixer. A més, la mirada creient és capaç de reconèixer la llum que sempre vessa l'Esperit Sant enmig de la foscor, sense oblidar que «on va abundar el pecat va sobreabundar la gràcia» (Rom 5,20). La

nostra fe és desafiada a albirar el vi en què pot convertir-se l'aigua i a descobrir el blat que creix enmig del jull. A cinquanta anys del Concili Vaticà II, encara que ens facin mal les misèries de la nostra època i estiguem lluny d'optimismes ingenus, el major realisme no ha de significar menor confiança en l'Esperit ni menor generositat.

nº85.- Una de les temptacions més serioses que ofeguen el fervor i l'audàcia és la consciència de derrota que ens converteix en pessimistes queixosos i desencantats amb cara de vinagre. Fins i tot amb la dolorosa consciència de les pròpies fragilitats, cal continuar endavant sense declarar-se vençuts, i recordar el que el Senyor va dir a sant Pau: «Et basta la meua gràcia, perquè la meua força es manifesta en la feblesa» (2Cor12, 9). El mal esperit de la derrota és germà de la temptació de separar abans d'hora el blat del jull, producte d'una desconfiança ansiosa i egocèntrica.

nº86.- És cert que en alguns llocs s'ha produït una «desertificació» espiritual, fruit del projecte de societats que volen construir-se sense Déu o que destrueixen les seves arrels cristianes. Però «precisament a partir de l'experiència d'aquest desert, d'aquest buit, és com podem descobrir novament l'alegria

de creure, la seva importància vital per a nosaltres, homes i dones. Al desert es torna a descobrir el valor del que és essencial per viure; així, en el món contemporani, són molts els signes de la set de Déu, del sentit últim de la vida, sovint manifestats de forma

implícita o negativa. I en el desert es necessiten sobretot persones de fe que, amb la seva pròpia vida, indiquin el camí cap a la Terra promesa i d'aquesta manera mantinguin viva l'esperança» (Benet XVI, Homilia durant la Santa Missa d'obertura de l'Any de la Fe (11 octubre 2012): AAS 104 (2012), 881). En tot cas, allí som cridats a ser persones-càntirs per donar de beure als altres. De vegades el càntir es converteix en una pesada creu, però va ser precisament en la creu on, traspassat, el Senyor se'ns va entregar com a font d'aigua viva. **No ens deixem robar l'esperança!**

nº275.- Algunes persones no es donen a la missió, perquè creuen que res no pot canviar i llavors per a ells és inútil esforçar-se. Pensen així: «Per què em privaré de les meves comoditats i plaers si no veuré cap resultat important?». Aquesta actitud és precisament una excusa maligna per quedar-se tancats en la comoditat, la fluixedat, la tristesa insatisfeta, el buit egoista. Es tracta d'una actitud autodestructiva perquè «l'home no pot viure sense esperança: la seva vida, condemnada a la insignificança, es tornaria insuportable» (II Assemblea especial per a Europa del

Sínode dels Bisbes, *Missatge final*, 1: *L'Osservatore Romano* (23 octubre 1999), 5). Si pensem que les coses no canviaran, recordem que Jesucrist ha triomfat sobre el pecat i la mort i està ple de poder. Jesucrist viu veritablement. L'Evangeli ens relata que quan els primers deixebles van sortir a predicar, «el Senyor col·laborava amb ells i confirmava la Paraula»

(Mc 16,20). Això també succeeix avui. Se'ns invita a descobrir-lo, a viure'l. Crist ressuscitat i gloriós és la font profunda de la nostra esperança, i no ens faltarà el seu ajut per complir la missió que ens encomana.

nº276.- La seva resurrecció no és quelcom del passat; comporta una força de vida que ha penetrat el món. On sembla que tot ha mort, arreu tornen a aparèixer els brots de la resurrecció. És una força imparable. És clar que moltes vegades sembla que Déu no existís: veiem injustícies, maldats, indiferències i crueltats que no cedeixen. Però també és cert que enmig de la foscor sempre comença a brollar quelcom nou, que tard o d'hora produeix un fruit. En un camp arrasat torna a aparèixer la vida, tossuda i invencible. Hi haurà moltes coses negres, però el bé sempre tendeix a tornar a brollar i a difondre's.

nº278.- La fe és també creure'l a Ell, creure que és veritat que ens estima, que viu, que és capaç d'intervenir misterio-sament, que no ens abandona, que treu bé del mal amb el seu poder i amb la seva infinita creativitat. És creure que Ell marxa victoriós en la història «en unió amb els seus, els cridats, els triats i els fidels» (Ap 17,14). Creguem l'Evangeli que diu que el Regne de Déu ja està present en el món, i està desenvolupant-se aquí i allà, de diverses maneres: com la llavor petita que pot arribar a convertir-se en un

gran arbre (cf. *Mt* 13,31-32), com el grapat de llevat, que fermenta una gran massa (cf. *Mt* 13,33), i com la bona llavor que creix enmig del jull (cf. *Mt* 13,24-30), i sempre pot sorprendre'ns gratament. La resurrecció de Crist provoca per tot arreu gèrmens d'aquest món nou; i encara que se'ls talli, tornen a sorgir, perquè la resurrecció del Senyor ja ha penetrat la trama oculta d'aquesta història, perquè Jesús no ha ressuscitat en va. ***No ens quedem al marge d'aquesta marxa de l'esperança viva!***

nº279.- Com no sempre veiem aquests brots, ens cal una certesa interior i és la convicció que Déu pot actuar en qualsevol circumstància, també enmig d'aparents fracassos, perquè «portem aquest tresor en recipients de fang» (*2Co* 4,7). Aquesta certesa és el que s'anomena «sentit de misteri». És saber amb certesa que el qui s'ofereix i es lliura a Déu per amor segurament serà fecund (cf. *Jn* 15,5). Aquesta fecunditat és molts cops invisible,

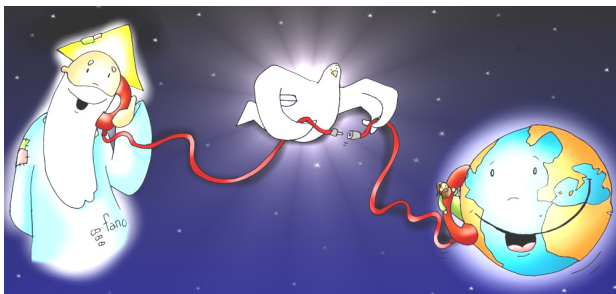

inabastable, no pot ser comptabilitzada. Un sap prou que la seva vida donarà fruits, però sense pretendre saber com, ni on, ni quan. Té la seguretat que no es perd cap dels seus treballs realitzats amb amor, no es perd cap de les seves preocupacions sinceres

pels altres, no es perd cap acte d'amor a Déu, no es perd cap cansament generós, no es perd cap dolorosa paciència. Tot això dóna voltes pel món com una força de vida. De vegades ens sembla que la nostra tasca no ha aconseguit cap resultat, però la missió no és un negoci ni un projecte empresarial, no és tampoc

una organització humanitària, no és un espectacle per comptar quanta gent va assistir gràcies a la nostra propaganda; és quelcom molt més profund, que escapa a tota mesura. Potser el Senyor pren la nostra entrega per vessar benediccions en un altre lloc del món on nosaltres mai no anirem. L'Esperit Sant obra com vol, quan vol i on vol; nosaltres ens donem però sense pretendre veure resultats cridaners. Només sabem que la nostra donació és necessària. Aprenquem a descansar en la tendresa dels braços del Pare enmig de la donació creativa i generosa. Continuem endavant, donem-ho tot, però deixem que sigui Ell qui faci fecunds els nostres esforços com a Ell li sembli.

nº280.- Per mantenir viu l'ardor missioner cal una decidida confiança en l'Esperit Sant, perquè Ell «ve en ajuda de la nostra debilitat» (*Rm* 8,26). Però aquesta confiança generosa ha d'alimentar-se i per això necessitem invocar-lo constantment. Ell pot curar tot el que ens debilita en l'interès missioner. És veritat que aquesta confiança en allò invisible pot produir-nos cert vertigen: és com submergir-se en un mar on no sabem què anem a trobar. Jo mateix ho he experimentat tantes vegades. Però no hi ha major llibertat que la de deixar-se portar per l'Esperit, renunciar a calcular-ho i controlar-ho tot, i permetre que Ell ens il·lumini, ens guiï, ens orienti, ens impulsi cap a on Ell vulgui. Ell sap bé el que cal en cada època i en cada moment. Això s'anomena ser misteriosament fecunds!

Sortir de si mateix per unir-se a altres fa bé

n°88.- L'ideal cristià sempre invitarà a superar la sospita, la desconfiança permanent, el temor a ser envaïts, les actituds defen-sives que ens imposa el món actual. Molts intenten escapar dels altres cap a la privacitat còmoda o cap al reduït cercle dels més íntims, i renuncien al realisme de la dimensió social de l'Evangeli. ... Mentrestant, l'Evangeli ens invita sempre a córrer el risc del trobament amb el rostre de l'altre, amb la seva presència física que interpel·la, amb el seu dolor i els seus reclams, amb la seva alegria que contagia en un constant cos a cos. La veritable fe en el Fill de Déu fet carn és inseparable del do de si, de la pertinença a la comunitat, del servei, de la reconciliació amb la carn dels altres. El Fill de Déu, en la seva encarnació, ens va invitar a la revolució de la tendresa.

n°89.- L'aïllament... pot expressar-se en una falsa autonomia que exclou Déu, però pot també trobar en el fet religiós una forma de consumisme espiritual a la mesura del seu individualisme

malaltís. El retorn al sagrat i les recerques espirituals que caracteritzen la nostra època són fenòmens ambigus. Més que l'ateisme, avui se'ns planteja el desafiament de respondre adequadament a la set de Déu de molta gent, perquè no busquin apagar-la en propostes alienants o en un Jesucrist sense carn i sense compromís amb l'altre. Si no troben en l'Església una espiritualitat que els curi, els alliberi, els ompli de vida i de pau al mateix temps que els convoqui a la comunió solidària i a la fecunditat missionera, acabaran enganyats per propostes que no humanitzen ni donen glòria a Déu.

nº90.- Les formes pròpies de la religiositat popular són encarnades, perquè han brollat de l'encarnació de la fe cristiana en una cultura popular. Per això mateix inclouen una relació personal, no amb energies harmonitzadores sinó amb Déu, Jesucrist, Maria, un sant.

Tenen carn, tenen rostres. Són aptes per alimentar potencialitats relacionals i no tant fugues individualistes. En altres sectors de les nostres societats creix l'estimació per diverses formes d'«espiritualitat del benestar» sense comunitat, sense compromisos fraters o per experiències subjectives sense rostres, que es redueixen a una recerca interior.

nº91.- Un desafiament important és mostrar que la solució mai no consistirà a escapar d'una relació personal i compromesa amb Déu que al mateix temps ens compromet amb els altres. Això és el que avui passa quan els creients procuren amagar-se i treure's de damunt els altres, i quan subtilment escapen d'un lloc a un altre o d'una tasca a una altra, quedant-se sense vincles profunds i estables. Cal ajudar a reconèixer que l'únic camí consisteix a aprendre a trobar-se amb els altres amb l'actitud adequada, que és valorar-los i acceptar-los com a companys de camí, sense resistències internes. Millor encara, es tracta d'aprendre a descobrir Jesús en el rostre dels altres, en la seva veu, en els seus reclams. També és aprendre a patir en una abraçada amb Jesús crucificat quan rebem agressions injustes o ingratituds, sense cansar-nos mai d'optar per la fraternitat...

nº 92.- Aquí hi ha la veritable guarició, ja que la manera de relacionar-nos amb els altres que realment ens cura en comptes d'emmalaltir-nos és una fraternitat *mística*, contemplativa, que sap mirar la grandesa sagrada del proïsme, que sap descobrir Déu en cada ésser humà, que sap tolerar les molèsties de la

convivència aferrant-se a l'amor de Déu, que sap obrir el cor a l'amor diví per buscar la felicitat dels altres com la busca el seu Pare bo. Precisament en aquesta època, i també allí on són un «petit ramat» (Lc 12,32), els deixebles del Senyor són cridats a viure com a comunitat que sigui sal de la terra i llum del món (cf. Mt 5,13-16). Són cridats a donar testimoniatge d'una pertinença evangelitzadora de manera sempre nova. ***No ens deixem robar la comunitat!***

Buscar allò que ens uneix,
abans que allò que ens separa

n°98.- Dins el Poble de Déu i en les distintes comunitats, quantes guerres! Al barri, al lloc de treball, quantes guerres per enveges i gelosia, també entre cristians! La mundanitat espiritual porta alguns cristians a estar en guerra amb altres cristians que s'interpo-

sen en la seva recerca de poder, prestigi, plaer o seguretat econòmica. A més, alguns deixen de viure una pertinença cordial a l'Església per alimentar un esperit de controvèrsia. Més que pertànyer a l'Església entera, amb la seva rica diversitat, pertanyen a tal o tal grup que se sent diferent o especial.

nº99.- Als cristians de totes les comunitats del món, vull demanar-vos especialment un testimoniatge de comunió que es torni atractiu i resplendent. Que tots puguin admirar com us cuideu els uns als altres, com us doneu coratge mútuament i com us acompanyeu: «En això reconeixeran que sou els meus deixebles, en l'amor que us tingueu els uns als altres» (Jn 13,35). És el que amb tants desitjos demanava Jesús al Pare: «Que siguin u en nosaltres [...] perquè el món cregui» (Jn 17,21). Atenció a la temptació de l'enveja! Estem en la mateixa barca i anem cap a aquest port! Demanem la gràcia d'alegrar-nos amb els fruits aliens, que són de tots.

nº100.- Als qui estan ferits per divisions històriques, els resulta difícil acceptar que els exhortem al perdó i la reconciliació, ja que interpreten que ignorem el seu dolor, o que pretenem fer-los perdre la memòria i els ideals. Però si veuen el testimoniatge de comunitats autènticament fraterne i reconciliades, això és sempre una llum que atreu. Per això em dol tant de comprovar com en algunes comunitats cristianes, i fins i tot entre persones consagrades, consentim diverses formes d'odi, divisions, calúmnies, difamacions, venjances, gelosia, desitjos d'imposar les

pròpies idees a costa de qualsevol cosa, i fins a persecucions que semblen una implacable caça de bruixes. Qui evangelitzarem amb aquests comportaments?

nº101.- Demanem al Senyor que ens faci entendre la llei de l'amor. Que bo és tenir aquesta llei! Quant de bé ens fa estimar-nos els uns als altres en contra de tot! Sí, en contra de tot! A cadascun de nosaltres es dirigeix l'exhortació paulina: «No et deixis vèncer pel mal, sinó venç al mal amb el bé» (Rm 12,21). I també: «No ens cansem de fer el bé!» (Ga6,9). Tots tenim simpaties i antipaties, i potser ara mateix estem enutjats amb algú. Almenys diguem al Senyor: «Senyor, jo estic enutjat amb aquest, amb aquella. Jo et demano per ell i per ella». Preguar per aquell amb qui estem irritats és un bell pas en l'amor, i és un acte evangelitzador. Fem-ho avui! *No ens deixem robar l'ideal de l'amor fratern!*

Lleida, 25 de setembre de 2014

